

د کتاب پیژندنه

|||||

د کتاب نوم : پایکوب

لیکوال : عبدالباري جهاني

پایکوب شاعر

پایکوب د ښاغلي عبدالباري جهاني دويمه شعري ټولگه ده، چې لومړی ځل په پېښور او دوه ځله نور په کوټه کې چاپ شوي ده، تر دې وړاندې د ښاغلي جهاني ورکه مېنه نومې شعري ټولگه خپرې شوې ده، چې زيات ښکلي شعرونه يې په کې راغلي وو، تر پایکوب وروسته مو ښاغلی جهاني د سباوون په تمه نومي کتاب په لوستلو خوشحالي او تر هغه وروسته يې شپېلۍ خپره کړه. چې په دې کتاب کې يې هم خپله هنري ځلا مور ته راښوولې وه.

جهاني په اوسمهالې پښتو شاعرۍ کې يو بېساری نوم او دنګه ښکلا ده، چې خلک يې ياغي او باغي شاعر هم گڼي، هغه که د مسافرت پر کړاوونو ژرېدلې دی، د زاهد د زهد او پرهېزگاری بندونه يې هم نړولي او هغې نړۍ ته يې پناه وړې ده، چې سپينې وړېڅې د پرښتو کورونه، غرونه د جلال او غرور سمبول او اوښکې د مظلومانو ستره وسيله وي، چې سترزبرځواکونه هم له پښو غورځوي.

د ده له شاعرۍ او ښکلي تخيل سره زيات کسان مينه لري او تل به يې د راډيو له څپو يا هم خپرونو څخه د ده شعرونه لوستلي او اورېدلي وي، دا دی د اکثره مينه والو دعا پوره شوه او اوس مو پایکوب د انټرنټ نړۍ ته هم دننه کړي، چې مور ټول يې په مينه مينه هرکلی کوو.

په دې هيله چې د ښاغلي جهاني د شعر مينان د هغه له شعرونو خوند واخلي، موږ دا کتاب په انټرنټ کې ږدو، هيله ده چې د مينه والو د ذوق تنده ماته کړي.

په درناوي

د ټول افغان سمبالوونکي

غزل

په ژوند مي نصيب نه سوې جنازې ته دي درځم
د يار د وصل خياله هديرې ته دي درځم
يوه تشه وعده يې د ځوانۍ په بيه غواړم
سوالگر نه يم آسمانه چي کاسې ته دي درځم
منم چي تر منزله يې سکر وتي دي کرلي
دا لار په ما ودانه ده کوڅې ته دي درځم
يوه لحظه دي مخ له رقيبانو پتومه
لمبې خاموشه نه سې تماشي ته دي درځم
دا ستا د ميني اور دی چي محفل رنگينومه
پانوس رنگه بلېرم بدرگې ته دي درځم
اختيار يې له اقرار سره جوړه را څخه يو وړ
يو نذر د خليل يمه چرې ته دي درځم
سنگسار مي رسوا نه کړي مېځانې د خلوتونو
يو شور لا جوړومه غرغړې ته دي درځم
د هوبښ پر لارو نه دی جهاني منزل د وصل
جنونه ځان تيار که زولنې ته دي درځم

ويرجينا / 3/1/1993

پايكوب

زموږ يې لاسونه په گناه ولړل
دوى د زنار غوټې شلولې راته
موږ يې د جام نوبت په خُم واپراوه
دوى د دوږخ نارې وهلي رات

زموږ د مستې نارې آسمان ته خټې
ساقې سپگراب د تړو زړونو کاوه
زاهد د سترگو تر کونجو کتله
ده لا حساب د گناهونو کاوه

دوى لا خبري د کوثر کولې
موږ د خيالي جنت قصرونه وران کړل
دوى يې په تشو پيالو وغولول
موږ يې د ميو ډک ځمونه وران کړل
دوى په کوډل کي وزرونه خلاص کړل
موږ ته زندان د الوتلو نه و
دوى له نري بارانه وتښتېگدل
موږ ته سپلاب د ټينگېدلو نه و
موږ د آزادو الوتو په خاطر
دلته قفس کي وزرونه مات کړل

چا د زندان پنجرې ماتي كړلې
چا په سوكونو كي لاسونه مات كړل
موږ د يوې مستي شېبې په خاطر
ځان د گر داب و بد مستي ته وركئ
د دې اوږده مړاوي ژوندون عوض مو
يوه گړۍ و پايكوبۍ ته وركئ

1975 مارچ

غزل

پيالي نسکوروم دي تشومه خو دي نه
نصیبه بدلوم دي قبلومه خو دي ن
تقدیره زولني دي د جانان تر کوڅې وږمه
زندانه نروم دي تېرومه خو دي نه
ازل مي لېونتوب دی له نامه سره کرلی
گرېوانه څیروم دي ټولومه خو دي نه
د سر سودا منمه خو چي سر ټیټول غواړي
قاصده ستنوم دي ورلېرمه خو دي ن
خالق مي ککړی سجدي ته نه ده پیدا کړي
تندیه ماتوم دي لگومه خو دي نه
ياغي يم د فرياد دپاره نه يمه راغلی
آسمانه کنگوم دي ژروم خودي نه
د غره پر ژبه غواړم د شیريني د نوم ذکر
جنونه پاروم دي ویدومه خو دي نه
زخمونه د حبيب دي د طبيت کوڅې ته نه ځم
پرهاره شوړوم دي رغومه خو دي نه
چې هر محراب ته ځمه ستا جلوه پکي بليږي
د یار د تصویر خاله هېرومه خو دي نه

چي شمېر د جهاني د گناهونو باندي كيږي

زاهده ږندوم دي خپلومه خو دي نه

واشننگټن ، 92 _ 27 _ 12

اسحق ننگيال ته

دهغه د ماضي پاڼه شعر په جواب کي

يو خاموش پېغام مي مات کړل

د اوږدو خيالو لارونه

تر غوږونو يې راتېر کړل

څو اشنا غوندي رغونه

خوبولي سترگي موږم

يو نغمه مي تر غوږ کيږي

په رگو کي ويني ناڅي

د زړه مراندي مي شرنگيږي

دا ته څوک يې چي کرې مي

په مړه وينه کي سندرې

لټوې مي وينوې مي

په رگونو کي بڅري

دا ته څوک يې چي لوني مي

په سينه کي سره اورونه

ستنوې مي د زړه کور ته

د عمرو تللي خيالونه

دا ته څوك يې چي لا وينې
په دښتونو كي لښكري
لا دي گرځي په رگو كي
د تاريخ زړې خبري
دا ته څوك يې چي لاستايې
زما د لوړو غرونو څوكي
لا غوړو ته در رسيږي
ملالی ميوندى كړيكي
دا ته څوك يې چي لا مست يې
د پرون په زړه وينه
لا دي اوس هم زرغونښيږي
په كوگل كي نوې مينه
لا په شپو كي درسره دي
زموږ د ننگ ياغي خوبونه
لا دي څاخي له قلمه
ناويلي تعبيرونه
ستړي روح ته مي را رسي
له تيارو نه ستا رغونه
تخنوي مي ويده وينه
ستا شعرونه ستا نظمونه
دلته وينمه له ورايه

ستا د خيال ياغي وزري
د زمان په ڪرلڇونو
له توپان سره ډغري
زيره ژبه دي جاربرم
د ماضي پانه مي وايه
خپرونه ميوندونه
راته ستايه را ته ستايه
ماته هم بڅري راوړه
لر مي نظم ته اور ورکه
لر مي پا څگوه چي خوځو
لر ما هم په چينغو سرکه
زه يې وينم چي لاهو ده
د قسمت په توپانو کي
رنگه بنگه بپري درومي
لاره باسي په څگپو کي
زه يې وينم چي پرې اوري
لکه غشي تندرونه
هره خوا ورته ارم دي
د ازل وحشي موجونه
زه يې وينم چي ماتيري
لوی موجونه لکه غرونه

د قسمت ساحل ته لنډ سول

د پېړۍ ستړي مزلونه

ما ليدله چي فلك ته

خپل موجونه توپاني سول

د تقدير څخه لار ورکه

تدبيرونه يې ياغي سول

د شفق له پلوشو نه

را څرگند سول رباتونه

د اميد پر مزله اوږي

جرسونه کاروانونه

خو زما سيوري پکي نسته

نا اشنا ښکاري گامونه

زه له ځانه پردی سوی

بېگانه مگي دي خيالونه

ويرجينا ، 90 - 6 - 12

غزل

سَمانه بيا لکه چي نوي افسانې جوړوې
چي سر پر سر مي پرهارونه پر سينې جوړوې

که دي مجنون د تورو زلفو رابلی نه يم
وايه حلقه پر حلقه چاته زولنې جوړوې
خوني منگول دي شاهدي د فيصلې ورکوي
د غمازانو په خوله ولي بهانې جوړوې
شيخه آخر به سي رسوا د مېفروش پورونه
ترڅگو به پټي په خلوت کي ميخانې جوړوې
در څخه ورکي دي ساقی زما د ازل فيصلې
چي د اغيار دپاره ډکي پېمانې جوړوې

اوبکي يې ستا له بې فرياده سوځېدلو نه دي
پتنگه ولي په لمبو کي اشيانې جوړوې
له هر قدمه سره ښخ دي فريادي عرضونه
جنونه څولا په دې لار کي هديرې جوړوې
د جهاني رنځوري شپې د ختمېدلو نه دي
طبيبه ولي رقيبانو ته پلمې جوړوې

افسانه

يو ورځ به زما او ستا د ميني كيسې
لکه خزان را رڙولي پانې
لکه زيارت کي ليگدلي سوځيدلي شمعي
لکه ماشومي هيري سوي سلگۍ
د خلکو هيري وي او وږي به وي
د زمانې توندو وحشي بادونو
د دغه سيند پر غاړه
د دغي گاري ترڅنگ
چي همپشه د يوه بل په غېږ کي
د زمانې له بدو سترگو ليري
کله كيسې ، کلکه گيلې ، کلکه قولونه کوو
نوري به زموږ د پلونو نخښي نه وي
پېړۍ به تيري وي
او بيا به دلته
د همدې گاري ترڅنگ
د بلي ميني افسانه جوړيږي
او بيا به ستا په شاني ښکلي نازولي نجلۍ
د چا په غېږه کي خوره وړه وي
قسمت به هم لکه چلبازه جادوگره بوډۍ
د هر غروب سره وعدې د سباوون ورکوي

د سيند پر غاړه به دگاري ترڅنگ

ځي راځي

خو د نيسم سره به

ملگري نه وي زما او ستا زمزمې

10 _ 30 _89

ابليس و خندل

خالق دا بښکلي دا رنگينه مخکه
د هسکو غرونو د لعلونو د سيندونو سره
انسان ته وبخښله
او په سينه کي يې ورکېښودله خپله مينه
خو ده په زړه کي د شيطان په لمسه
د سرو او سپينو او د خاورو مينه وروزله
د همدې ميني په خاطر يې د ورور ويني توکړې
د فرشتو له سترگو اوښکي راغلې
او شيطان و مسيدئ
د همدې ميني په خاطر يې اولسونه اېل کړل
د يوه لوی سپه سالار په نوم پوځونه جوړ سول
مخکي يې لاندي کړلې
جونگري ونړېگدې
د سرو او سپينو خزاني جوړي سوې
سپه سالار له خپله ښاره کلا وگرځول
او د بل ښار د خزانو په طمع و خوځيدئ
توري را و وتلې
چرې په وينو سولې
سرونه و رغړېگدل
کلي لمبه لمبه سول ښار او کوڅو اور واخيستئ

سپه سالار ښځي له ښاره څخه ليري يوړې
او په تاوده يې کړل د سود او د سودا کونجونه
کتار کتار ځوانان يې و درول
د ټولو زړونه رپدل سترگي يې هيښي پاته
او يو گړۍ را وروسته
د لوی پېگشوا په حکم
لکه برگونه د خزان سرونه و رږدل
فرشتو وژړل شيطان له خونۍ و نڅپگدئ
پېړۍ پېړۍ د جنگ لمبو ښارونه و سوځول
د بې خبرو د ناپوهو خلکو
د برېگتورو د غښتلو اتلانو
د زمرو په وینو
د غرو لمني د ښارونو کوڅې و رنگېدې
او يوه شپه څه کرغېړني شيطاني وسوسې
د کوم ظالم سپه سالار و زړه ته لار پيدا کړه
فوج يې را وباله لښکري يې راجمع کړلې
او د دښمن د ستر معبد خواته يې مخه کړله
د فرشتو زړونه بيا و رپدل
او پر شيطان له خوشاليه جامې تنگي سولې
سپه سالار د خوني فوجه سره
په لار کي کلي، درمندونه لوی ښارونه چور کړل

هر څه يې و سوځول
د غرو لمني بيا په وينو سرې سوې
دښتونه و رنگېدل
هديرې ډکي سولې
له ښاره پورته سوې د ښځگو ماشومانو چيغي
او د پوځونو له هېښته مځکه سره تېې سوه
سپه سالار لکه خوني ځناور
سترگي يې سرې وې غړومېدئ له قهره
ايستلې توره د معبد پر لوري و خوځېدئ
او هلته پرې سول پر سجدو باندي پراته سرونه
يو گړۍ وروسته معبد و نړېدئ
د خدای پر مېنه لمبې و څرخېدې
د ليري ليري هيوادونو د بچو سينو کي
د انتقام بڅري وځلېدل
د هر يوه په زړه کي
د تل دپاره د غضب اورونو ځاله وکړه
په آسمانو کي د ملکو ساندي پورته سولې
او د ابليس له کوره راغلل د قاه قاه رغونه

تصوير

سره د ژمي شپه ده زه ستا له يادونو سره
لکه ماشوم په وړانگو لوبي کوم
ستا د تصوير مخي ته ودرېرم
او دا يوه لحظه دي خپله کمه
هلته سينه کي غوليدلی زرگی و خوځېږي
او پردی ميني ته ټوپونه وهي
تصوير ژوندی سي سترگي و رپوي
پر شونډو بيا گرځي زاړه قولونه
بيا د سبا د لمر ختو په طمع
شپه تر سهاره شمعي ولگيږي
سترگي سوځي
خو يو ناڅاپه د تصوير له سترگو
د ژوند او ميني رڼا وتښتي
قولونه مړه سي
زه او تصوير پاته سو
زه او تصوير پاته سو
او زړه هم نه وهي زاړه ټوپونه
دواړه لاسونه ليوني لاسونه
بې ارادې د تصوير خوا ته ځلي
تصوير څيري او ژمنی سکروټي

لمبه لمبه كي د كلو خيالونه
لا يي لمبه په سترگو وينمه خاموشه نه ده
لا د تصوير بي نوره سترگي زما پر لور كړې دي
چي په سينه كي مي د زړه په تل كي
ستا له تصويره سره مينه نوي اور بلوي
او په رگونو مي بڅري گډ سي
نور دي تصوير ته هم كتلاي نه سم
يوه لحظه دي خپلولاي نه سم
او دا د ژوند سره ملگري لمبي
دا په رگونو كي ژوندي بڅري
دا د تيارو دا د رڼا ملگري
ستا د خيالونو له محله سره
په تصويرونو روپباري نه كوي

12_3_92

تياره سباوون

رويباره ښنگه سوه د هيلو خونه
چي دي پر شونډو كيسه وړانه سوله
پوه سوم د وصل لاري بندي سولې
زما د نصيب وعده پښېمانه سوله
دا زخمي زيرى به لا څو پتوې
رويباره سترگي دي رازونه وايي
د سحر باد يې جنارې راوړلې
نسيم په سرو سترگو ويرونه وايي

رويباره تاته سباوون ښکارېږي
زما يې دخيال نيمگړي شپې ماتي کړې
ته يې له سترگو نوى زيرى غواړې
زما په لېمو کي يې لشي ماتي کړې
زه د غروب په سترو سرو سترگو کي
د خپل ازل رنځور خوبونه وينم
په الاهو کي وعدي مه راکوه
زه يې پخوا لا تعبېرونه وينم

هغه دي پورته سوې لمبې له کلي
هغه دي وړاني سوې کوڅې د جانان

په لاله زار کي خزان وغورپدی
د گلو ښار ته ورشیوه سول زاغان
هغه دي ځاځي له شهبازه ويني
د مطرب گوتو کي نغمې سوځيږي
ټولې ټولې فرشتې والوتلې
فتني به اوس په ښار کي ونځيږي
شپه د سهار په غېږ کي وغورپده
زريني وړانگي رخصتونه غواړي
د ښار په منځ کي بلا لنگه سوله
باج کښي زلميو نه سرونه غواړي
شيطان خيړنه غاړه هسکه کرله
پر تورو شونډو يې موسکا پيدا سوه
د غره پر سر يې وزر وغورپاوه
د سترگو اور کي يې رڼا پيدا سوه
رويباره څله مي زگپروي ويډوې
د زړه په تل کي مي زخمونه ژاړي
راته امېد د سبا مه راکوه
خورمنو سترگو کي خيالونه ژاړي
دا زما په برخه ليکل سوي اوبښکي
پاس په لېمو کي د ساتلو نه دي
زما په قسمت کي رسېدلي کوڅې

د ستندلو پرېښودلو نه دي

3_3_93

تنهائي

زما ڇڻه ليري نه سئ ڇلڪو ما يوازي نه ڪئ

چي زما د شپي زما د تيارو ملگري

زما نابليلي زما اغزن خيالونه

پر زره تياره راولي

ما زوڪلوي ، ما وپروي

او په تيارو ڪي راته

زاڙه دردونه وينوي ، نوي زخمونه ڪري

زه چي يوازي سمه ستاسي په څپر

په وينو سترگ و جنتي خوبونه ، نه گورمه

زه د پاوليو شرنكي نه اورمه

زه په تش لاس ڪي پيالې نه ڪرنگوم

زه د بوڊي په ٽال ڪي نه زانگمه

زه چي يوازي سمه

لويه نري را باندي تنگه سي د قبر په څپر

او بيا اغزن خيالونه

لکه د قبر د چينجيو لښکر

زما په بگي واڪو ماغزو خولې لگوي

زما نه ژوندون او سباوون هپروي

ما ته مرگي ماته پرون يادوي

ما ته ساڀي د جلادانو نښي
ما ته راښيي سرې ککړي توري
د چا زخمي زخمي سلگۍ اورمه
او له يو شرک سره فرياد پورته سي
وايمه چيغي کرم گرېوان وشلوم
د خداى دپاره ډېوې ولگوى
زما څنگه ليري مه ځئ
زما تنهايي ما ته د تيرو شپو کيسې راولي
تللي ياران هيري ساڀي راولي
او بيا مي اوبښي د نامرادو مينانو په څېر
د وچيدلو نه وي
زه له پرونه تنبېدلى يم
بیرته ورتلونکى نه يم
پرون په خوب کي ليدل نه غواړمه
او چي يوازي سم پرون ته ځمه
زما څخه ليري نه سئ خلکو ما يوازي نه کئ
زه شاعر نه يم چي يوازي سم غزل وليکم
زه مين نه يم چي د زلفو په ټال و زانگمه
زه مطرب نه يم چي خيالي سورونه و شرنگوم
زه چي يوازي سم د تلليو آوازونه اورم

زه چي يوازي سم تيارې وينمه
د خدای دپاره ما يوازي نه کئ
دا دپوې ولگوئ ماته دپوې بلي ساتئ
ورجينا ، 92/ نوامبر

جلوه

زه رباب ته مي شهباز يې
زه نغمه يم ته مي ساز يې
زه مقام يم ته مي سور يې
زه آهنگ يم ته آواز يې
ته لمبه يې زه دي شمع
زه پتنگ ته مي پرواز يې
زه مجنون ته مي جنون يې
زه محل ته مي ممتاز يې
ته مي سر د لپونتوب يې
ته زما د جنون راز يې

هم ناظم يې هم مي نظم
ته هم سوز يې هم گداز يې
زه له کومي فنا تښتم
چي انجام ته مي آغاز يې
دا د کومي پيالې بنگ دی
چي نشې پکي مستيري
دا د کومي نغمې شرنګ دی
چي شهباز پکي نخيري
دا د کومي سلګۍ اور دی

چي لمبې پکي ويليري
دومره پوه یمه چي ته يې
هم وجود يې هم جلوه يې
تصوير ستا د جمال زور دی
محفل ستا د لمبې شور دی

واشنگټن ، 1 /15 /93

غزل

دا ډېر کاره کاته به دي ايمان لره بلاسي
زاهده هسي نه چي خلوتونو ته دي شا سي
پرون دي له محرابه پښې پر بله خوا کړې سوې
بهرېرم دي کوڅه کي دي لمونځونه نيمه خوا سي
نيمگړي اشارې دي شيخه سر به سره ساتو
جنون مي ياغي نه کې کنه چيغي به رسوا سي

سکون دی که توپان دی عقل نه ويني په سترگو
منزل يې معجزه ده چي مجنون پکي ليلا سي
مستي ده لپونتوب دی صراحي راسره څرخي
معذوز يم که له لاسه مي پياله نيمه خطا سي

بېگامه مي سوځېدو ته غلې غلې ژړېدلې
لمبه خاموشه نه کي چي هستي به مي تالا سي

گربوانه لا يې غواړې د سوالگرو اوبنکو لپي
د سترگو په کچکول کي مي د تمې ځای پيدا سي
منظور سو جهاني د لېونيو په ټولۍ کي
نصيبه له زندانه به دي نن پورته غوغا سي

ورجينا ، 2 /12 /93

د سحر وږمې

د مايا انجيلو د انگرېزي شعر پښتو ترجمه د امريکا جمهور رئيس بيل کلينټن د تور پوستي شاعري مايا انجيلو څخه وغوښتل چي د ده د جمهوري رياست د افتتاحيه مراسمو د ورځي په مناسبت يو شعر ورته وليکي . مايا انجيلو يو آزاد شعر ورته وليکئ او په تلويزيون او راډيو کي خپور سو. دې شعر په يو ډول د افغانستان د روانو حالو سره اړخ ولگاوه. نو ما هم هغه پښتو منظوم شکل ترجمه کړ .

گگاره او سيند او يوه لويه ونه
چي شاهدان دي د اوږدو کلونو
او اوس د هر يوه له څنگه سگره
تښتي ښکاريري د زړو هډونو
د گاري څنگ ته او د سيند پر غاړه
پلونه پټ کړي د زمان گردونو
نن هغه گاره هغه سخته گاره
نارې وهي چي د آدم زامنو
راسئ دا زما پر اوږو ودريري
و وينئ ليري ازلي وختونه
خو زما په سيوري کي به نه پتيري
دلته به نه لټوي پټ ځايونه
خالق پيدا کړاست د ملکو په څېر
خو تاسي عمر په تيارو کي تېر کړ

د ورور په وینو مو لاسونه سره کړل
ژوند مو د جهل په شپلو کې تېر کړ

دلته به نه پټوئ تور مخونه
ماته به نه راوړئ خیرن لاسونه

د دې جهان په یوه لیري کونج کې
د شنو او صافو اوبو سیند بهیري
سیند د زمان ښکلې سندرې بولي
غواړي انسان یې څنگ ته و اوسیري
سندرې وایي خو په وینو ژاري
په خپلو څنډو کې قتلونه ویني
پر خپلو شنو پر خپلو صافو اوبو
د انسانانو مات هډونه ویني
سیند وایي مه سوځئ وداني خوني
زما پر ښایسته غاړه کورونه جوړ کئ
زما پسته غېږه ستا سي ټولو مال دی
دلته کې و اوسئ ملکونه جوړ کئ
زه به هر وخت په خپل خواږه آواز کې
درته سندرې د زمان بولمه

په خواږه بڼه کې خالق راکړی
کیسې د مینې او انسان کومه
زه به د هغه وخت سندرې بولم
چې لا په وینو نه وو سره لاسونه
د انسانانو پر تنډیو باندي
نه وه د قتل خونړي داغونه
د سیند پر غاړه یوې لویې ونې
په مینه و زنگول شنه ښاخونه
ویل یې هېر کئ د آدم زامنو
ژبه مذهب او دا د پوست رنگونه
راسئ را ټول سئ زما تر سیوري لاندي
ستاسې دې گاري سیند او شنه برگونه
یو ځلي سترگي کئ په مینه روڼي
دغه ښایسته سهار ته ومسپړئ
یو ځلي هیري کئ زړې دښمنۍ
د یوه بل په غیږ کې و زنگېږئ
یو ځل د خویندو او د ورونو په څېر
په مینه وگورئ او وخنډېږئ
گاري او ونې او سیندونه خپل کئ
دا ساره سیوري شنه ښاخونه خپل کئ

د شنو ښاخلو کوډله

لکه ماشوم په لويه لار کي ناست يم

د خاورو کور جوړوم

يوه کلا ور کي هم بله کلا

او د کلا يوه گوښه کي چپرته

د ټولو خلگو له نظره ليري

د يوې ونې شاته

د شنو ښاخلو کوډله

او دخيالونو په دنيا کي

له غمونو ليري

د بېلتانه او د جفا نومونه

د خپلي ميني په لمبه سوخوم

در نيژدې کېرم درنه خوله غواړمه

ته هم د سترگو لاندي گورې راته

او په موسکا کي مي در بولې څنگ ته

د دريو څلورو لارويو ډله

زما د خيالونو له نړيه بېگانه وگړي

د شنو ښاخلو پر کوډل پلونه ايردي

زما د خيالونو له جنته هديره جوړوي

او بې پروا رهي دي

لا يې د مستو خندا گانو آواز

په غوړو اورم

چي له سره ځگځه

له خپله ځانه بېخبره غوندي

د خاورو کور جوړوم

يوه کلا ورکي هم بله کلا

او د کلا يوه گوښه کي چپرته

د ټولو خلگو له نظره ليري

د شنو ښاخلو کوډله

90/9/12

د غرور خلی

دا منمه چي مي مينه پښتنه ده
دا منم چي لپونتوب مي ازلي دی
هره شپه مي ستا له خياله سره تبي ده
هر يو خوب مي ستا په ياد کي زنداني دی
خو بېرېرم که دي بل ځکلي جواب کړم
دا مغروره ککړی به مي ياغي سي
نور به نه پالي سينه د چا يادونه
او زما پلونه به دي لاره کي پردي سي
هسي نه چي مي د شعر معبد وران سي
هسي نه چي دا سجدې مي بېگانه سي
مرور مي له خيالونو سي خالونه
لا مي ماته د نظمونو زولانه سي
ځکه زړه کي نروم د غرور خلی
او خوبونه غولوم ستا په خيالونو
که ته نه يې نو يادونه خو مي خپل دي
زه مالک يم د ايستلو تصويرونو

د مرغلوړو امپل

د پسرلي په يوه ښکلي سهار
چي غوړېدلي وي پر مخکه د مستيو لمن
چي د خزانه بېخبره بلبل
زموږ د کرکۍ مخي ته
په نازولو په نازکو په بېصبره پنجو
د سرو غوټگيو گرېوانونه څيري
د پسرلي په يوه ښکلي سهار
چي شيخ پرې ايښي وي د ذکر کيسه
چي د زاهد پر شونډو گرځي د خيام ترانې
په مرغلينو څاڅکو
پرځي پگرېولي وي غاټول او گلاب
زه به راځم او ستا په غاړه کي به هار اچوم
هغه چي تل دي غوښتئ
هغه چي ډېر دي خوښ و
ستا د خوبونو ستا د هيلو امپل
پرسپين بارخو به دي راتوی سي له خونبیه اوښکي
دانه دانه به رغري
غېر به دي وغورېري
ما به درېولي څنگ ته

خونښي او بېره به دي پاڅي له خوبجنو سترگو

خونښي د سپينو مرغلرو د هار

او خونښي زما د ليدو

بېره مرموزه بېره

د بېلتانه خبري

د جدايي اندېښنه

غېر به دي و غوړېږي

ما به در بولې څنگ ته

خوزه به ليري يمه

د تندر بڼه به دي راوينه کي له خوبه څخه

او زما پر قبر به باران اورېږي

89/ 24/ 9

د مور چل خوانه

خوانه دا څوك يې چي گولۍ اوروې
د خپل نيکه او د ابا پر کلي
دې هديره کي دي خپلوان پراته دي
څوك يې پرون څوك يې پخوا ويشتلي
بيا غاړه کۍ د مردکیو ډکه
بيا دي اوږې له راکتونو درنې
بيا د اهار تېري مورچل ته درومي
بيا دي پر سترې مخ را ماتي خولې
بيا لکه باز پر لوړو څوکو گرځې
بيا دي ميدان ته سترگي سرې نيولي
پر کومو مځکو به مرمۍ اوروې
کومي خوانۍ دي په قسمت ليکلي
دلته چي ته پر ماشه گوته ايردې
هلته له مځکي نه اورونه زيږي
ستا د گوليو د باران له وهمه
اوس پر دښتونو غوټۍ نه سپرېږي
له هري لويشتي جنازې را پاڅي
د مرگي چيغو کلی کور اخيستی
پر شنو جلگو باندي دودونه گرځي

خُوانه خبر سوې کابل اور اخیستی
د خدای دپاره خُوانه مه اوروه
د خپل ابا پر مېنه سره اورونه
پرېرډه وراره دي د ابی غېره کي
و ویني گرم او ماشوم خوبونه
پرېرډه چي بیا دا سوځېدلي دښتي
د پېغلو ځنیو ته گلونه راوړي
د غم له ساندو ستړي سوي کوڅې
بیا اتڼونو ته ډولونه راوړي

پرېرډه چي بیا د شنه آسمان پر لمن
سپوږمی ته ستوري امېلونه راوړي
بیا د آدم رباب نغمې ویني کړې
د میني خوب ته تعبیرونه راوړي
بلا دي واخلم مېرڼیه خُوانه
پرېرډه مورچل دا د خونیانو خالی
دا ستا د پلار ستا د ټبر قاتلان
دا د رهنزو لوټمارانو ټولی

ستا د ښادی د غلیمانو زړونه
په تباھيو باندي نه سرپرې

دا د پردیو پر کاسو لوی سوي
زموږ بېگانه په وینو نه مریږي

پرېږده چي سره کي د قدرت لېوني
په بېگناه وینو خیرن لاسونه
ته له مورچله گولی مه اوروه
خوانه واری دي سم کاره برېتونه

ورجینا، 2 / 11 / 93

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**